

Hoofdstuk LVI

De Gelukkige Tijden van Israëls Herstel

Verzen 1 tot 8

- 1. Alzoo zegt de HEERE: Bewaart het recht en doet gerechtigheid; want mijn heil is nabij om te komen, en mijne gerechtigheid om geopenbaard te worden.**
- 2. Welgelukzalig is de mensch die zulks doet, en des menschen kind dat daaraan vasthoudt, die den sabbat houdt zoodat hij dien niet ontheiligt, en die zijne hand bewaart van eenig kwaad te doen.**
- 3. En de vreemde die zich tot den HEERE gevoegd heeft, spreke niet, zeggende: De HEERE heeft mij gansch en al van zijn volk gescheiden, en de gesnedene zegge niet: Zie, ik ben een dorre boom.**
- 4. Want alzoo zegt de HEERE van de gesnedenen die mijn sabbatten houden, en verkiezen hetgeen waar Ik lust toe heb, en vasthouden aan mijn verbond:**
- 5. Ik zal hun ook in mijn Huis en binnen mijne muren eene plaats en eenen naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; eenen eeuwigen naam zal Ik een ieder van hen geven, die niet uitgeroeid zal worden.**
- 6. En de vreemden die zich tot den HEERE voegen, om Hem te dienen en om den naam des HEEREN lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn: al wie den sabbat houdt dat hij dien niet ontheiligt, en die aan mijn verbond vasthouden,**
- 7. die zal Ik ook brengen tot mijnen heiligen berg, en Ik zal ze verheugen in mijn bedehuis, hunne brandoffers en hunne slachtoffers zullen aangenaam wezen op mijn altaar; want mijn Huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volkeren.**
- 8. De Heere HEERE, die de verdrevenen Israëls vergadert, spreekt: Ik zal tot hem nog meer vergaderen, nevens degenen die tot hem vergaderd zijn.**

Deze verzen kunnen gepast beschouwd worden als een aanhangsel op het tevoren vermelde omtrent Israëls herstel. Wel zijn er vele uitleggers, die meenen dat Jesaja hier praktische vermaningen aan zijne tijdgenooten geeft, doch wij hebben hier kennelijk eene voortgaande beschrijving van de heerlijkheid van Israëls herstel en deszelfs verstrekkende gevolgen. De wederkomst des Heeren wordt hier als een voldongen feit verondersteld. Alleen wordt in het eerste vers het heil, de zaligheid, nog als nabij voorgesteld. Met het oog op het heil wordt evenals in het Nieuwe Testament, aangedrongen op een godzalig leven. In dit vers hebben wij tweemaal het woord gerechtigheid, eens van het volk, eens van God. Wordt dit woord van Israël gebezigd, dan kan men het op zeer verschillende wijze vertalen als: deugd, braafheid, godsvrucht, rechtschapenheid, enz. Hier heeft het woord de beteekenis van

deugdoefening in overeenstemming met de wet. De twee woorden heil en gerechtigheid te zamen genomen, staan voor den Messias, die heil, zaligheid, voor de geloovigen, en wrekende gerechtigheid voor de goddeloozen zal brengen, en tevens zal die wrekende gerechtigheid voor de goddeloozen het beloonend recht voor de vromen zijn.

De zaligspreking is niet bedoeld voor den Sabbatariër, die thans den Sabbat houdt. Wel eigent het Zevende Dag Adventisme zich dit woord toe, doch geheel wederrechtelijk. De zaligspreking geldt Israël, wien de Sabbat is gegeven. Ten deele Israël van Jesaja's tijd, ten deele en voornamelijk het herstelde Israël. Want uit tal van plaatsen in de profeten is het duidelijk, dat evenzeer als Israël offers en priesters, feesten en bedevaarten zal hebben, hij ook na de komst des Heeren nog den Sabbat zal hebben en houden en naar dit woord zal men daarin welgelukzalig zijn.

De vreemde, de buitenlander, die zich aan Jehova-Jezus verbonden heeft, zal niet meer door een scheidsmuur zich van Israël, 's Heeren aardsch volk, gescheiden gevoelen als weleer. En de gesnedene, de ontmande, zal zich niet beschouwen als een dorre boom. Dus werd hij in het verleden altoos beschouwd, want de zoodanige mocht evenmin als een bastaard, Ammoniet of Moabiet, in de vergadering des Heeren komen, Deut. 23: 1. De gedachte is hier, dat niemand meer buiten het heilig Zion zal worden gesloten om uitwendige redenen, dat het herstelde Israël niet eng particularistisch, maar volstrekt universeel zal zijn. De verzen 4 en 5 zeggen, op welke voorwaarden God de gesnedenen beter dan zonen en dochteren behandelen zal. De gesnedene was in Israël nog dieper veracht dan de onvruchtbare, doch nu zullen ze niet bloot een plaats in het Huis des Heeren, doch in het hart des Heeren verkrijgen. Hij zal hen als Zijn eigene kinderen liefhebben. Vers 7 geeft den sleutel van het geheim te kennen als er staat: „Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken.” Dit woord heeft boven de deur van menige kerk en kapel, kluis en klooster gestaan, doch het past boven de kerk evenmin als boven het klooster. Er is immers geen enkel kerkgebouw, dat Jehova Mijn Huis kan noemen, laat staan een bedehuis voor alle volken. Vers 8 geeft te kennen, dat God Israël uit alle landen bijeenvergaderen zal en al de volken tot het bekeerde Israël zal doen toevloeien. Als eens al de tien stammen door Zijne hand geleid zullen terugkeeren, dan zal dit eene groote schare zijn, doch de Heere zal nog meer tot Israël vergaderen uit de volken.

De Laatste Groote Inval en Zijne Oorzaak

Verzen 9 tot 12

**9. Al gij gedierte des velds, komt om te eten, ja al gij gedierte in het woud.
10. Hunne wachters zijn allen blind, zij weten niets, zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen, zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief.**

11. En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden; ja het zijn herders die niet verstaan kunnen; zij allen keeren zich naar hunnen weg, elkeen naar zijn gewin, elk uit zijn einde.

12. Komt herwaarts, zeggen zij, ik zal wijn halen, en wij zullen sterken drank zuipen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja grooter, veel treffelijker.

De meeste uitleggers zien volstrekt geen verband tusschen het voorgaande en dit, doch wij zien er het natuurlijk verband van tegenstelling in. Enkelen meenen, dat de volken hier onder het zinnebeeld van wilde dieren worden opgeroepen om te eten van het heil in Christus, dit zou dan eene schoone tegenstelling met de eerste twee verzen van het vorige hoofdstuk zijn. Doch wij denken ons hier dit gansch anders en wel die tusschen Israëls toekomstige glorie, als juist beschreven, en zijne toekomstige ellende bij den laatsten grooten en vreeselijken inval als beschreven in Ez. 38 en 39. De trotsche en bloeddorstige volken worden in de Schrift gedurig vergeleken bij wilde beesten, 9:11; Jer. 12:9; 50:19; Dan. 7; Openb. 13.

De oorzaak van dien inval wordt hier in enkele krachtige trekken aangegeven. Zeker, men kan hier van oorzaken spreken, want er zal eene goddelijke, een Satanische, eene internationale oorzaak zijn. Doch er zal ook eene Joodsche oorzaak voor dien inval zijn en daarop wordt hier gewezen. Die oorzaak is in één woord deze, dat Israël eene onbewaakte kudde gelijk zal zijn en wat is een gemakkelijker prooi voor het roofziek gedierte dan eene onbewaakte kudde, welker herders blind, stom en slapende zijn of dronken, zooals ze hier worden uitgebeeld.